

JEFFERY
DEAVER

ISABELLA
MALDONADO

UMĚLEC

Přeložil Jiří Chodil

Ukázka z knihy:

Očekávání zrychlilo Damonovi pulz. Strávil dvě hodiny schovaný za keři, poslouchal špatnou hudbu a ještě horší přípitky a čekal přesně na tuhle příležitost.

Teď...

Vytáhl z plastového sáčku v zadní kapse pár modrých latexových rukavic. Nasadil si je, zkontroloval délku trasy mezi lavičkou a barem a odhadl, jak dlouho bude ženichovi trvat, než se tam dostane po kamenité cestě, táhnoucí se nad velkým jezírkem s okrasnými kapry, rozprostírajícím se o deset metrů níž.

Novomanželé se měli podle tohoto výpočtu rozdělit jenom na necelých pět minut.

Nastal čas jednat.

„Neskutečně skvělé! Pokaždé, když si myslíte, že útrapy vašich hrdinů jsou u konce, Jeffery s Isabellou šlápnou na plyn a přijdou s dalším zvratem, z něhož vám spadne brada a mráz běhá po zádech.“

– Fundinmental

„Četla jsem bez znalosti úvodní knihy, ale na zážitku mi to neubralo... Spíš mě to vtáhlo do příběhu a musím si přečíst i první díl!“

„Zbožňuju tu neviditelnou sílu, kterou Carmen s Jakem společně generují. Nejsou to jen literární postavy, jsou to naprosto živoucí akční hrdinové.“

„Současně tu probíhá tolik různých zápletek, a přesto se na konci sejdou a propojí... nemám slov.“

– čtenářské recenze na Goodreads

**JEFFERY DEAVER
A ISABELLA MALDONADO**

UMĚLEC

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Text copyright © 2025 by Gunner Publications, LLC,
and Isabella Maldonado

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Jiří Chodil, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-247-5965-4 (ePub)

ISBN 978-80-247-7951-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-931-7 (print)

*Blush a Buddymu,
našim čtyřnohým chlupatým múzám,
jež nám pomáhají udržovat jim životní styl,
na který jsou zvyklí.*

KAPITOLA 1

Sobota, 20. června

Bílé saténové svatební šaty! Uznale po nich přešel tmavýma očima.

Viděl v nich prázdné plátno, které brzy pokryje rudá barva krve.

Damon Garr, pohledný třicátník s rysy, za něž by se nemusel stydět kterýkoli akční hrdina, stál na trávníku za zadním východem hotelu Hollywood Crest, obrácený k ošukované budově ze třicátých let, a sledoval novomanžele, loučící se se svatebními hosty.

Oslava končila...

Byla téměř půlnoc. Hudebníci ukládali nástroje, poté co asi tak popětisté v této sezoně přehráli zvadlý a vyčpělý repertoár prefabrikovaných romantických melodií. A to byl teprve červen! Číšníci a je-jich pomocníci odnášeli dezertní talířky a kávové šálky.

Damon stál skrytý za bujnou kalifornskou zelení, pnoucí se nad pozemkem, sledoval uvadající veselí a hlídal.

Čekal.

Jeho trpělivost byla nakonec náležitě odměněna. Pár se konečně uchýlil na lavičku v rozlehlé upravené zahradě za hotelem, aby si užil chvilku o samotě. Brunetka, asi třicetiletá, zjevně o něco starší než blondatý ženich, byla už přio opilá, zakláněla hlavu a hlasitě se smála něčemu, co říkal čerstvý novomanžel. On sám ovšem také nebyl zrovna vzorem střízlivosti.

Ale svatby jsou přece od toho, aby si je člověk užil, ne?

Damon se oblékl přesně na tuto příležitost – měl tmavý italský oblek,

bílou košili, vínovou kravatu... A k tomu perfektně sestříhané vlasy a hladce oholenou tvář.

Byl naprosto nenápadný. Jako pokaždé, když vytvářel své *tableau*.

Nikdo neměl důvod věnovat mu pozornost. Vypadal jako kterýkoli jiný host na recepci rodiny Brocků, jedné ze tří, konajících se ve stejnou chvíli na tomto místě s neskutečným výhledem na Los Angeles, rozkládajícím se hluboko pod Hollywood Hills. Přesto se Damon snažil zůstat co nejvíce skrytý v zeleni – mimo dohled novomanželského páru a, což bylo stejně důležité, mimo dohled bezpečnostních kamer. Přiblížil se ovšem k dvojici natolik, aby zaslechl, jak muž navrhuje, že zajde pro další pití. Žena v bílém se zasmála a řekla, že už má dost, ale manžel její nepřímý upřímný protest odbyl mávnutím ruky, vstal a slíbil, že se vrátí s brandy.

Damonovi se očekáváním zrychlil pulz. Strávil dvě hodiny schovaný za keři, poslouchal špatnou hudbu a ještě horší přípitky a čekal právě na tuhle příležitost.

Teď...

Vytáhl z plastového sáčku v zadní kapse pár modrých latexových rukavic. Nasadil si je, zkontroloval délku trasy mezi lavičkou a barem a odhadl, jak dlouho bude ženichovi trvat, než se tam dostane po kamenité cestě, táhnoucí se nad velkým jezírkem s okrasnými kapry, rozprostírajícím se o deset metrů níž.

Novomanželé se měli podle tohoto výpočtu rozdělit jenom na necelých pět minut.

Nastal čas jednat.

Damon zvedl to, co si už předem připravil: kámen velikosti a tvaru cihly. Stále krytý stromy se rychle blížil k čekající nevěstě, zaregistroval, jak jí ve tmavých vlasech tančí měsíční paprsek. Působila étericky, jako zjevení v bílém.

Pevně sevřel kámen...

... a proklouzl kolem ní.

Černý smoking ženicha nebyl ve tmě skoro vidět, kráčel pomalu, takže ho Damon snadno dohonil.

Teď měla přijít ta nejtěžší část. Načasování, jak se říká, je základ všeho. Damon se rozhlédl. Nikde nikdo.

Ještě trochu zrychlil, zvedl kámen vysoko nad hlavu a obloukem ho nechal dopadnout na ženichovu hlavu.

Uspokojivé křupnutí potvrdilo, že lebka praskla. Muž se skácel k zemi.

Druhá fáze.

Odhodil kámen do jezírka s kapry, sklonil se, prohledal bezvládného muže, našel jeho mobil a strčil si ho do kapsy.

Stále v podřepu uchopil jeho levou ruku a obtočil si ji kolem ramen. Potom pravou rukou objal ženichův pas a zvedl jeho bezvládné tělo do vzpřímené polohy. S neforemným nákladem se odbelhal k železnému zábradlí oddávajícímu cestu od útesu nad jezírkem. Kdyby ho někdo zahlédl, mohlo se zdát, že jen pomáhá opilci, který se už neudrží na nohou.

Dalším pohledem se ujistil, že nikde nejsou žádní svědci.

Překulil ženicha přes zábradlí. O chvíli později uslyšel zadunění a pak šplouchnutí. Přistoupil k okraji a pohlédl dolů. V měsíčním svítu rozeznal postavu ležící v mělké vodě mezi ostrými kameny.

Tělo našťestí dopadlo tváří dolů. Pokud muže úder a pád nezabily, bylo jisté, že se brzy utopí. Damon už nemusel dělat nic.

Až na poslední fázi.

Vytáhl z kapsy mobil, aby zjistil, jestli je na řadě plán A, nebo plán B. Pokud by to byl model telefonu, u kterého se dal spustit fotoaparát bez odemknutí obrazovky, pořídil by několik fotek okolí a pak by fotoaparát přepnul do režimu selfie. Kdyby byl mobil zamčený, nechal by ho u útesu, jako by ho ženich upustil a přepadl přes zábradlí, když se ho snažil zvednout, aby si udělal fotku.

To byla ta nejvzrušivější část. Damon si sice předem mohl naplánavat skoro všechno, nakonec se ale musel spolehnout na lstivost, schopnost přizpůsobit se okolnostem a improvizovat. Právě v tom se neustále zdokonaloval a byl si jistý, že hlavně díky tomu je tak úspěšný.

Klepnutím na displej telefon oživil. Takže plán A. Pořídil čtyři fotky, přepnul telefon do režimu na pořizování selfie snímků a hodil ho přes zábradlí. Dal si pozor, aby dopadl na skálu, ne do vody.

Pak si sundal rukavice a pomalými kroky zamířil k hotelu.

Nemusel čekat dlouho – deset minut –, než se ozvaly výkřiky, dupot a pak i kvílení sirény. Připojil se k davu v dolní části zahrady, kde se

nacházelo jezírko s kapry. Projel jím záchvěv rozkoše, když viděl vyděšené výrazy lidí, sledujících záchranáře spěchající k tělu. Zdravotníci však během několika minut zpomalili a začali se pohybovat metodicky. Už nemuseli spěchat.

Damon se zaposlouchal do rozhovoru dvou policistů. Došli k závěru, že si ženich chtěl udělat selfíčko na okraji útesu s měsícem nad městem. Zjevně toho ale vypil více, než snesl, a naklonil se moc daleko přes zábradlí. Taková tragédie.

Damon zůstal na místě dost dlouho na to, aby viděl, jak novomanželka, teď už vlastně *vdova*, odstrčila záchranáře, poklekla a objala tělo, až se jí rudá krev vpila do bělí saténových šatů. Přesně tak, jak si to předtím představoval.

Stále ještě vzrušený zamířil na parkoviště pro auto, stojící na místě, kde na něj neviděly bezpečnostní kamery.

Byl spokojený. Pokud by měl popsat tento večer co nejlakoničtěji, stačila by mu na to dvě slova: dobrý začátek.

KAPITOLA 2

Úterý, 23. června

„Všichni na zem!“

Jacoby Heron popadl za paži muže vedle sebe – muselo mu být mezi dvacítkou a třicítkou, měl na sobě džínsy a šedou mikinu s kapucí – a stáhl ho k sobě do úkrytu za auto.

Ostatní chodci na prašné ulici dělnické části Santa Moniky se takhle ukryli už při zvuku výstřelu.

Jake, třicátník, asi sto osmdesát čísel vysoký, se také hrbil za vozidlem. Měl tmavé vlasy a o něco světlejší vousy. Oblékl si černé džínsy a tmavě modrou větrovku bez jakékoli nášivky. Boty, také černé, měl ošoupané.

Vrhl pohled přes kapotu džípu Wrangler a křikl: „Sanchezová!“

Jenže Carmen Sanchezová zůstávala shrbená nad volantem svého suburbanu, jehož zadní okénko zdobila v prostoru za místem spolujezdce velká díra po střele.

„Ne,“ zamumlal Jake a na chvíli zavřel oči.

„Co se... co se se děje?“ zakoktal muž vedle něj

Jake otázku ignoroval a poplácal si kapsu. Zamračně zнову vyhlédl směrem k ulici.

Telefon ležel tam, kam dopadl, když jeho majitel vyskočil na chodník.

Obrátil se k muži, dřepícímu vedle něj. „Jak se jmenujete?“

„Ehm, Tim. Tim Bancroft.“

„Potřebuju váš telefon, Time,“ sykl naléhavě.

„Mám zavolat devět set jedenáctku?“

„Ne, mám přímou linku na zásahovku.“ Rychle znovu pohlédl na SUV, zhodnotil situaci Sanchezové – stále nehybně ležící – a netrpělivě pokynul muži vedle sebe, aby mu dal mobil. „Hned, sakra.“ Tim odemkl telefon a podal mu ho.

Jake rychle namačkal tlačítka a přiložil si přístroj k uchu. „Tady Jake Heron. Potřebujeme sanitku a posily na adresu,“ rozhlédl se, „East Sunset 4495, Santa Monica. Postřelili federální agentku. Krvácí. Má zranění na krku. Nemůžu se k ní dostat. Střelec je pořád v budově.“ Zase vyhlédl přes kapotu. „Vidím ho.“ Zavolal na všechny v okolí: „Míří na nás. Zůstaňte dole!“

Znovu se otočil k černému suburbanu a zakřičel: „Sanchezová, slyšíš mě? Nehýbej se. Střelec je pořád aktivní. Záchranka a posily jsou na cestě.“

Tim se tiskl k chodníku, ležel na břiše. „Co se to sakra děje?“

„Moje partačka...“ Jakeův hlas se zadrhl.

„Vy jste poldové?“

„Federálové. Z protiteroristického.“ Jake těžce dýchal. „Střelec se objevil zničehonic. Zezadu. Neviděli jsme ho.“ Chvilí bylo ticho. Zavolal znovu na Sanchezovu, ale ta neodpovídala.

Sklonil se. „Ježíši, míří přímo na nás!“

Pohlédl na Tima, který se snažil ještě víc přikrčit, aby představoval menší cíl. Tvář měl přitisknutou k betonu a rukama si stále kryl týl.

V tu chvíli k nim přistoupil obrovský muž v černé taktické výstroji, včetně čepice a neprůstřelné vesty.

„Díky, Jakeu. Udělal jsi za mě všechnu práci.“ Hluboký hlas zněl drsně a současně pobaveně.

Liam Grange, hromada svalů připomínající zeď, vytáhl pouta.

„Počkejte.“ Tim vykulil oči, zrovna mu to všechno došlo. „A do prdele...“

Oči mu sklouzly ke Grangeovým botám. Teprve teď si uvědomil, že muž v taktické výzbroji se zjevně žádného střelce nebojí, tudíž něco není v pořádku.

Než se ovšem Tim stačil pohnout, Grange, velitel taktické jednotky Úřadu pro vyšetřování vnitřní bezpečnosti v Long Beach, ho jako

hadrovou panenku zvedl na nohy a nasadil mu pouta. Podezřelý se nepokoušel bránit. Dělal dobře, protože Grange mu také mohl nechtěně – *pravděpodobně* nechtěně – zlomit zápěstí, kdyby se setkal s náznakem odporu.

Znovu se ozval Jakeův hlas. „Uděláš to ty?“

Neobracel se už ovšem na Grange, ale na Carmen Sanchezovou, která k nim právě přistoupila.

Byla asi v Jakeově věku, na sobě měla černé kalhoty a bílou blůzu vyžehlenou tak, že byla tuhá jako sádrokarton, lesklé černé vlasy si sepnula na temeni. Její jediné ozdoby tvořily náhrdelník a několik prstenů, vše ze stříbra, nejvýraznější doplněk pak představoval Glock 17 u pravého boku. Prsty instinktivně objímala rukojeť. Sevření uvolnila, teprve až zhodnotila situaci.

„Nebylo to třeba, neříkal jsem ti to?“ nadhodil Jake a kývl k její blůze. Sanchezová ji chtěla pocákat umělou krví, Jake ji ale přesvědčil, že Tim je podle všeho natolik hloupý, že se nechá oklamat i bez podobných rekvizit. Jen by si zbytečně zničila oblečení.

Grange Tima prohledal a posadil ho na obrubník.

Ten k nim vzhledl a opakoval svou předchozí otázku. „Co se, sakra, děje?“

„Jsem zvláštní agentka Sanchezová z Ministerstva vnitřní bezpečnosti,“ spustila Carmen. „Timothy Bancrofte, jste zatčen za porušení paragrafu 1961–1968 hlavy 18 federálního zákona RICO o zločineckých organizacích. Máte právo...“

„Vy jste to narafičili.“ Rozhlížel se kolem a zjevně až teď si všiml ostatních chodců, kteří vstávali ze země, oprašovali si dlaně a oklepávali si nepřijemný písek jižní Kalifornie z kolenou. „Oni v tom jeli taky.“

Nemýlil se. Všichni okolo byli také zaměstnanci Úřadu. Teď, když skončila jejich patnáctiminutová chvilka slávy, vraceli se ke své denní rutině úředníků a administrativních pracovníků a vzrušeně diskutovali o celé akci.

Tim se vztekle podíval na Jakea. „A vy jste kdo?“

Jake mu sice mohl říct, že je civilní konzultant pracující v pilotním programu spadajícím pod Sekci vyšetřování Ministerstva vnitřní bezpečnosti, ale neměl povinnost to dělat. Ani chuť. A tak to neudělal,

jen mlčky sledoval, jak Sanchezová dočítá zatčenému jeho práva a ptá se Tima, zda se k tomu chce vyjádřit.

Ten měl na srdci jen rozčilenou otázku. „Ale co ten výstřel? Slyšel jsem ho.“

Ve skutečnosti slyšel, jak Sanchezová nechala vybuchnout omračující granát, aby dala znamení k zahájení operace. Průstřel v okně auta byl skutečný, jenže vznikl už předchozího dne na střelnici ministerstva v Mohavské poušti. Vypálila ho samotná Sanchezová *zevnitř* auta tak, aby projektil skončil v písečné duně. Pochybovala o tom, že jí vláda opravu proplatí, ale souhlasila, že operace potřebuje alespoň jednu skutečnou vypálenou střelu, aby působila důvěryhodně.

Tim pevně zavřel oči. „Všecko je to zkurvená past.“

„Ne, není,“ zavřela Sanchezová klidně hlavou. Přečetla zbytek varování a do tabletu si udělala pár poznámek o operaci.

„Ze mě nedostanete ani slovo.“

Sanchezová pohlédla na Jakea. Ten se jenom ušklíbl a konstatoval: „Hotovo.“

„Perfektní.“ Sanchezová se usmála. Pak se obrátila k Timovi: „Nepotřebujeme od vás žádné slovo. Ani jedno, ani dvě, ani sto. Z telefonu jsme dostali, co jsme chtěli.“

„Cože? Ne, na to mě nenachytáte. Ne. To by bylo úplně nelegální a proti... proti nějakému zákonu.“

„Nelegální a proti nějakému zákonu,“ opakoval to po něm Jake zamýšleně. „To zní tak právnický!“

„Herone,“ zamračila se na něj Sanchezová a snažila se neusmívat. Zřejmě po něm chtěla, aby podezřelého nezesměšňoval. I když je to oba vřdycky pobavilo.

Pak se obrátila k Timovi. „Víme, že jste najal Tristana Kanea, aby hacknul servery několika velkých bank. Kane je obviněn federálními úřady, a to z vás dělá spolupachatele podle zákona RICO, tedy zákona o zločineckých organizacích. Máme povolení k osobní prohlídce.“

Předložení takového povolení by však Timovi dalo pár vteřin, možná i víc, na vymazání telefonu. Nebo alespoň na jeho uzamčení. Museli ho překvapit.

Když Jake předstíral, že volá posily, ve skutečnosti nahrával obsah Timova telefonu na zabezpečený server v centrále organizace.

„To znamená... Ne! Vy jste se dostali na *jeho* účet? Na účet Tristana Kanea? Prostřednictvím mě?“

Přesně tak, pomyslel si Jake, protože to bylo zřejmé. Nebylo třeba odpovídat.

„Až to zjistí... Jsem mrtvý muž.“

Sanchezová se konejšivě usmála. „Dobré je, že teď budete v bezpečí za mřížemi na takových pět až sedm let, podle toho, jakou bude mít soudce náladu.“ Pokývla Grangeovi, aby muže odvedl.

„Jak jsem to zahrál?“ zeptal se Jake.

Sanchezová ho určitě slyšela. Všichni měli sluchátka.

„Mně to přišlo perfektní. A jak jsem si podle tebe vedla *já*?“

„Na Oscara. Bylas špičková mrtvolka do krimi v telce.“

V duchu si poblahopřál za to, že nahlas nevyšlo, co se mu užuž dralo na jazyk, a že místo špičkové mrtvolky neocenil špičkové „tělo“...

KAPITOLA 3

Středa 24. června

Útok začal přesně v osm hodin ráno.

Z největšího ze tří notebooků na Jakeově pracovním stole se ozvalo pípnutí. Jake zíral na bílá písmena na černé obrazovce, na místo, kde probíhala komunikace mezi člověkem a strojem, žádné Windows ani Apple, jen prostý příkazový řádek, který všichni hackeři milují: C:\

```
Vniknuti uspesne
```

```
Systemove protokoly
```

```
Ping J2607:f6b0:4004:c06::8b s 230 bajty dat:
```

```
Odpovida
```

```
2607:f6b0:4004:c06::8b: time=18ms
```

Následovaly další řádky textu.

„Sanchezová,“ zavolal Jake přes rameno, aniž spustil oči z obrazovky.

Přešla k němu od sousedního pracoviště. Přistoupila blíž a sklonila se. Znovu ucítil tu známou vůni. Levandule.

Sanchezová, nyní zvláštní agentka nového oddělení Ministerstva vnitřní bezpečnosti, dříve pracovala u FBI v oddělení kybernetické

kriminality. Z jejího výrazu, když sledovala řádky na monitoru, Jake poznal, že přesně pochopila, co se právě stalo.

„Ano!“

Včerejší bouda, s jejíž pomocí vycucali všechna data z telefonu Tupouna Tima, jak mu Sanchezová začala říkat, byla superúspěšná. Opět pronikli do počítačového zabezpečení Tristana Kanea.

„Kde je?“ zeptala se Sanchezová.

Jake vedl útok na několika frontách. „Ještě nevím. Fyzickou adresu můj bot ještě hledá. Ale další se už dostal do jeho bankovních účtů. Právě je vyprazdňuju – zatím jsem našel tři. Všechno převádím do FCEA.“

Účet pro důkazy o finančních trestných činech. Účet, na nějž se ukládaly prostředky zabavené podezřelým v očekávání soudního řízení. Účet, použitý i v případě *Spojené státy proti Tristanu Kaneovi*, dosahoval už osmimístné částky.

Udělili to několikrát – zbavili ho sice majetku, ale poté, co zjistili, kde se nachází, a pokusili se ho zatknout, se mu vždy podařilo uniknout, než policisté vyrazili dveře.

Tristan Kane...

Jeden z nejlepších a rozhodně jeden z nejnemorálnějších hackerů na světě. Muž s neustále se měnícími přezdívkami. Ta současná odrážela novou filozofii vedení války: DR-one. Jako *drone*, tedy dron. Zbraň mnohem účinnější a schopná způsobit mnohem více bolesti a smrti než nůž nebo střelná zbraň. A v té skupině hlásek „DR“ bylo něco nejasně děsivého, jako by se tím řadil k lidem sice s lékařským vzděláním, ale také se sklony k temným experimentům. Kane ostatně jako by svou přezdívkou žil, nikdo ho nikdy nespatriil v mikině s kapucí a kapsáčích – uniformě většiny hackerů –, mnohem spíše v černém obleku a bílé košili. Byl vysoký, štíhlý a bledý, v mnohém vlastně podobný samotnému Jakeovi. Přízračně bledá pleť byla povinná – hackeri se neopalovali.

Kane se naboural do systémů pro kohokoli, kdo mu dobře zaplatil. Jednou umožnil teroristům páchat zkázu ve jménu ideologie – ať už byla jakákoli, obvykle ale primitivní, jak už tomu bývá –, jindy pomáhal sofistikovanějším klientům okrádat vlády, firmy nebo boháče.

Kane se ale nespokojoval s pouhým splněním úkolu, vyžíval se přitom v bezdůvodném ubližování. Pokud při ničení jeho cílů umírali nevinní kolemjdoucí, tím lépe. Oběti pro něj nebyly víc než dvourozměrné postavy, jaké zabíjel ve svých oblíbených střilečkách, v nichž byl vždy ten, kdo drží zbraň.

Právě pracoval na jisté zakázce, jejíž součástí byly jak peníze, tak groteskně morbidní vraždy, když se Jake a Sanchezová spojili, aby ho zastavili. Kaneovi klienti byli sice zatčeni, on sám ale unikl.

Tento incident nebyl Jakeovým prvním střetem s Kanem. Hacker ho před několika lety využil stejně, jako astronauti využívají gravitaci Měsíce k odražení se do vesmíru. Jake tehdy bezděčně Kaneovi pomohl při útoku, který si vyžádal půl tuctu mrtvých.

Kane tenkrát neodolal a poslal Jakeovi anonymní zprávu s posměšnou otázkou:

Jaké to je zabít člověka, Jakeu? Užil sis to stejně jako já?

A *jaké* to bylo?

Nenacházel slova, kterými by bylo možné popsat to zoufalství. A vztek.

Vztek na Kanea.

A na sebe samotného, že nechal své ego převážit nad zdravým rozumem.

Jake se rozhodl toho muže najít a vydat ho spravedlnosti.

Ať už spravedlnost bude mít jakoukoli podobu. Tradiční, jak by to chtěla Sanchezová: tedy zatčení, soud a odsouzení.

Nebo... nějaký jiný způsob, možná přímější. Jake Heron totiž pevně věřil, že pravidla a zákony lze považovat jenom za pouhé *doporučení*.

Proto kdyby se ho někdo ještě před měsícem zeptal, zda by byl ochoten spolupracovat s federálními orgány, odpověděl by: „Ne, ani za nic.“

Okolnosti se ale mění – někdy dramaticky – a teď se se Sanchezovou nacházeli v bezbariérové kanceláři vládní budovy, připomínající jakoukoli jinou kancelář v Long Beach v jižní Kalifornii, ve městě, jež přísahá na praktičnost. Donedávna to byla garáž – takže jí tak zača-

li i říkat. To slovo ale Jake a Sanchezová psali zásadně s velkým „G“, aby místnosti dodali vážnost oficiálního pracoviště. Architekti se tu mnohými způsoby pokusili zastřít původní účel prostoru – byly zde narychlo omítnuté stěny, šedá dlažba, ještě beze stop odřeni, výkonné osvětlení na stropě, kde zůstaly přiznané ocelové nosníky. Vonělo to *novotou* – převládala barva a lepidlo na dlažbu –, ale pokud jste věděli, k čemu místnost sloužila dřív, ucítili jste slabý zápach oleje do motorů.

V místnosti o rozměrech patnáct krát patnáct metrů bez oken stály čtyři počítačové pracovní stanice. Obsazené byly ale pouze dvě. Většina zbývajících prostoru zůstávala prázdná, všude podél stěn se ovšem nacházely velmi funkční police. Některé zely prázdnotou, jiné obsahovaly kancelářské potřeby, digitální paměťová média, počítače a součástky, vše pečlivě označené.

Vysoká skříň v rohu byla opatřena dvěma zámky. Uvnitř se ukrývaly útočné pušky, pistole, střelivo, tasery, taktická komunikační zařízení a oslepující a ohlušující zábleskové granáty.

Tvrdit, že prostor byl zcela bez výzdoby, by nebylo přesné. Na jižní stěně visely tři obrovské monitory, dva z nich v neustálém režimu spořiče obrazovky, na jednom běželo časosběrné video klíčícího semináka, měnícího se na žlutou květinu, druhý tvořilo postupně se do počítávající číslo pí. Třetí monitor byl věnován případu Tristana Kanea – digitální verze tabule, kterou bychom našli v každé policejní služebně po celém světě. Byly zde zachyceny detaily, jako jsou spojení mezi podezřelými, životopisy pachatelů a svědecké výpovědi, fotografie bývalých bydlišť hackera a mapy.

Další „výzdobu“ pak představoval znak nastříkaný černou barvou na protější stěně.

i²

Četl se jako „i na druhou“ a znamenalo to Intrusion Investigations (tedy vyšetřování intruze), což byl pilotní program tak malý, že tým tvořili jen Jake a Sanchezová.